

gelse, men blot en Tingenes Tilstand, hvori den Forrettelse, som den nuværende Lovgivning aabner Afgang til, paa en heldig Maade standses. Naar man fra visse Sider har gjort opmærksom paa, at ved saaledes at afskræfte Retshandeler, at lade de Ting gaa tilbage, som vare blevne arrangerede kort førend Falliten, skabte man den Mulighed, at en Mand, som ganske i god Tro havde faaet et Beløb udbetalt, kunde blive nødsaget til at betale det tilbage, og at dette vilde være haardt for den Paagjældende, saa vil det ogsaa ses, at en saadan Tilbagebetaling netop vil have den modsatte Egenkab af den Tingenes Tilstand, som nu finder Sted; den vil ramme den større Kreditor og ikke den mindre. § 24 i det nuværende Lovudkast er der nemlig givet den Regel, at, naar der har fundet en imod Straffelovens § 261 stridende Disposition Sted, saa kan Voet fordre, at den stedfundne Betaling eller den trufulde Disposition gaar tilbage, og det Modtagne eller dets Værdi tilbagegives. Der staar ikke, at Voet skal gjøre det, men at det kan gjøre det; det er altsaa en Beslutning, som Kurator tager efter Overveelse med Kreditorerne, og efterat samtlige Omstændigheder ere tagne i tilhørlig Betragtning. Nu er det indlysende, at det ikke vil være praktisk at gjøre denne Bestemmelse gjældende imod de smaa Kreditorer, ikke alene af humane Hensyn, men ganske simpelt, fordi det ikke betaler sig. Det betaler sig ikke paa Voets Beføinting at anlægge Sager hist og her for at faae det tilbage, som paa denne Maade er gaaet ud af Voet og skulde høre til Massen, men derimod er der al mulig Anledning til at gjøre det, netop naar det har fundet Sted, som under den nuværende Tingenes Tilstand kan finde Sted, uden at der haves noget Børn derimod, nemlig, at en større Kreditor har vidst at skaffe sig en meget betydelig Fordel paa Massens Beføintning. Saa vil denne Bestemmelse i § 24 blive anvendt, og den vil altsaa netop virke paa den Maade, at den vil blive til Skade for de store, de betydelige Kreditorer, og til Fordel for de smaa. — Dernæst kommer jeg til Bestemmelsen om Afkørd. Om denne er det fra alle Sider erkjendt, at

det er en Belgjerning, der herved ydes Fallenten, og jeg behøver derfor ikke nærmere at opholde mig ved den. Under den nuværende Tingenes Tilstand har man vel visse Forhandlinger, der kaldes Afkørd, men disse Forhandlinger have den Særegenhed, at da de skulle træffes med hver enkelt Kreditor for sig, vil der i Almindelighed være Kreditorer, som ville skaffe sig en særlig Fordel, som betinge sig, at man giver dem en hemmelig Dividende, eller som i al Hemmelighed forlange, at deres Fordringer skulle fuldt udbetales, medens de andre Kreditorer skulle nøies med en Del. Dette har ikke alene til Folge, at Fallenten i det Hele taget udelukkes fra en fornuftig Afkørd, idet ingen Kreditor vil slaa af paa sin Fordring, naar han veed, at hans Naboer til Høire og Venstre ville have det Hele betalt; men det har tillige den overordentlig sørgelige Virkning, at Fallenten eller den, der staar i Begreb med at gaa fallit, tilbyder en større Dividende, end han fornuftigvis kan give, og saa indtræder der efter kort Tids Forløb en ny Fallit, som er til stor Skade for alle Kreditorerne, idet Massen da viser sig at være meget ringere, end ved den første Fallit. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig længere herved, thi det maa fra alle Sider erkjendes, at i saa Henseende har det nuværende Lovudkast en meget betydelig Fordel fremfor den Lovgivning, der gjælder for Dieblisset. Jeg skal derpaa gaa til en anden Bestemmelse, som ligeledes er i fuldstændig Fævdor af den ringere stillede Mand; her sigter jeg til Bestemmelserne i Konkursordenen, der findes i § 33, navnlig den Bestemmelse, der findes i § 33 Litra f, hvorefter det ikke alene er Lyendes Løn og Lyendes Kostpenge, som ere privilegerede Fordringer, men hvori det samme gjælder om Fabrikarbeiders, Haandværksvendes, Haandværksdrenges og Dagleiers Krav paa Betaling for Arbejde, ydet i det sidste Aar før Konkursen. Nu er det ikke saaledes; Forholdet er nu det, at Lovgivningen kun tillægger Tjenestefolk, som Loven udtrykker sig, denne Ret, at de skulle gaa forud for andre Kreditorer i Fallitboer, men derimod er det ikke Tilfældet med Fabrikarbeidere, Haandværksvende osv., og dette er overmaade sørg-